

KARLOVSKÝ ZPRAVODAJ

PODZIM 2016 | VYDÁVÁ OBECNÍ ÚŘAD VE VELKÝCH KARLOVICÍCH | www.velkekarlovice.cz

Vážení spoluobčané,

letošní letní sezona, která se vyznačovala nebývale vysokou návštěvností naší obce, byla ukončena Mezinárodním dětským folklorním festivalem, který se uskutečnil 11. září v amfiteátru u muzea. Radostné pohledy a úsměvy dětí z Moravy, Polska a Slovenska byly průvodním jevem celého krásného dne. Osm vystupujících souborů a průvod všech krojovaných účastníků jistě potěšil příznivce folkloru, kteří si našli čas a vytvořili potřebnou diváckou kulisu. Skvělé zázemí v základní škole, velmi chutný oběd, i to patří již neodmyslitelně k tomuto festivalu. O bezchybný průběh festivalu a jeho přípravu se postarali pracovníci informačního centra, manželé Ekartovi, pracovníci OÚ a učitelé ZŠ. Všem srdečně děkuji. K úplné spokojenosti chyběl snad jen větší počet diváků, které si náš dětský folklorní festival jistě zaslouží.

Volby do zastupitelstva Zlínského kraje.

Ve dnech 7. a 8. října 2016 se uskuteční volby do krajského zastupitelstva. V pátek budou volební místnosti otevřeny od 14.00 hod. do 22.00 hod, v sobotu pak od 8.00 hod. do 14.00 hod. V naší obci jsou 2 volební okrsky. Okrsek č. I – budova obecního úřadu, okrsek č. II – budova základní školy.

V budově obecního úřadu č. p. 1 volí občané přihlášení k trvalému pobytu v údolí Lískové, Podťaté, Tísňavy, Miloňov, Miloňovky, střed obce od pošty nahoru, občané bydlící v domech s č. p. 655, 927, 925, 883, 475, 922, 879, 868, 435, 924, 923, 950, 973, 1032, 1116 a panelových domech č. p. 301, 305, 319, 350, 384.

V budově základní školy č. p. 19 volí občané přihlášení k trvalému pobytu v údolí Jezerné, Soláň, Bzové, Pluskovec, Pluskoveček, Palúch, střed obce dolní část a sídliště bez panelových domů uvedených v okrsku č. I.

V základní škole bude volební místnost umístěna v jídelně, v budově obecního úřadu najdete volební místnost v zasedací místnosti v I. patře budovy. Pro snadnější přístup do prvního patra můžete využít výtah, který je přístupný ze zadní strany budovy. Pro občany, kteří se ze zdravotních důvodů nemohou dostavit do volební místnosti, můžete objednat pojízdnou urnu u pracovníků obecního úřadu, v den voleb ve volební místnosti.

Miroslav Koňářík

Úsloví „práce jak na kostele“ zde došlo svého naplnění. Takto vypadal karlovský kostel v pátek 23. září. Zatímco vnější nátěr je hotový, uvnitř se brousí lavice a připravuje se dřevěná podlaha do lavic. Velké dílo obnovy se pomalu blíží k závěru. (J.R.)

Z obecní matriky - Jubilanti za III. čtvrtletí

80 let: Anna Solanská, V. K. 645
Josef Štajer, V. K. 419
Růžena Minarčíková, V. K. 726
Marie Bukovjanová, V. K. 859
Anna Pokorná, V. K. 275
Jindřich Chuděj, V. K. 281
Františka Opluštilová, V. K. 275

85 let: Metoděj Malina, V. K. 483
František Plánka, V. K. 534
Marie Jurečková, V. K. 693
Emilie Solanská, V. K. 142

90 let: Vlasta Mladěnková, V. K. 374
Marie Jurečková, V. K. 687
Anna Matochová, V. K. 348

91 let: Jiřina Křenková, V. K. 157

93 let: Josef Belháč, V. K. 17

Všem srdečně blahopřejeme!

Inzerce

Kamionová doprava a prodej syplých hmot vše za příznivé ceny

- dopravíme v jakémkoli množství
- kamenivo, šterky, písky, apod.
- prodej dřevěných pelet nejvyšší kvality
- Ing. Zdeněk Kretek, tel: 604 646 310

Program Informačního centra a Karlovského muzea

- 24.9. Myslivecké odpoledne začátek v 13.00 hod, v 14.00 vernisáž výstavy „MOJE ŽIVOTNÍ ZÁJMY“ p. Milan Janík.
- 9.10. Veselá trojka v 15.00 hod kinosál U Potockých
- 22.10. Lijavec, Jára Cimrman - ochotnické divadlo z Vizovic 18.00 hod v kinosále U Potockých
- 5.11. Slavnostní koncert k 45. výročí založení Karlovského muzea - vystoupí: Jitka Šuranská Trio, RukyNaDudy, Ženský sbor z Kudlovic
- 11.11. Pochod Broučků, divadélko pro děti „Tři prasátka“
- 27.11. 15. ročník fotosoutěže Valašská krajina - otevření výstavy
- 27.11. Výstava Jezdeckého klubu Velké Karlovice k 50. výročí založení.

- 27.11. Kateřinský jarmark s tradičním jarmarečním zbožím, výrobou věnců a občerstvením.
- 11.12. Divadélko pro děti „Kašpárek v pekle“
- 26.12. Štěpánské koledování v kostele, Karlovjanky a hosté

Program IC Zvonice Soláň

Říjen

- 8.10. Autorská výstava - akad. malíř Josef Treichel

Listopad

- 19.11. Pozdravy přátel k 10. výročí otevření Zvonice

- 26.11. Výstava betlémů

Prosinec

- 11.12. Pečení perníčků

- 28.12. Vánoční zpívání s CM Soláň

Mezinárodní dětský folklorní festival Přes Javorník chodník

11.9.2016 se Velké Karlovice rozzářily nejen sluncem, ale i lidovou písničkou s tancem z Valašska, Slovenska či Polska. Letošní ročník opět moderovali mladí Valaši Renata a Adam. Letošní Mezinárodní dětský folklorní festival proběhl za podpory Zlínského kraje a Obce

Velké Karlovice. Všem, kteří se podíleli na přípravě či realizaci Mezinárodního dětského folklorního festivalu, za IC a muzeum děkujeme.

Dagmar Stoklasová (foto J. Vrážel, J. Ryplová)

Informace z mateřské školy

V období letních prázdnin probíhaly v mateřské škole rozsáhlé stavební úpravy. Po dvou měsících intenzivních prací došlo 2. 9. 2016 ke kolaudačnímu řízení ve změněných prostorách školní kuchyně, přílehlých skladů, přípravny hrubé zeleniny, hygienického zázemí pro provozní zaměstnance a kanceláře školní

jídelny v I. patře. V suterénu se kolaudovaly nově vzniklé prostory sloužící vzduchotechnice školní kuchyně, prádelna a další skladové zázemí MŠ. Stavbu zabezpečovala firma Invista - Vsetín, technologie školní kuchyně dodávala firma Chevron Gastro z Mikulova. Celkové náklady stavby činily cca 4 mil. 200 tis. korun.

V současné době upravené prostory splňují nejmodernější hygienické a bezpečnostní evropské požadavky kladené na školní zařízení dětí předškolního věku. Školní kuchyně má nové možnosti při přípravě jídel, např. vaření v konvektomatu. Mimo jiného disponuje také drtičem odpadků.

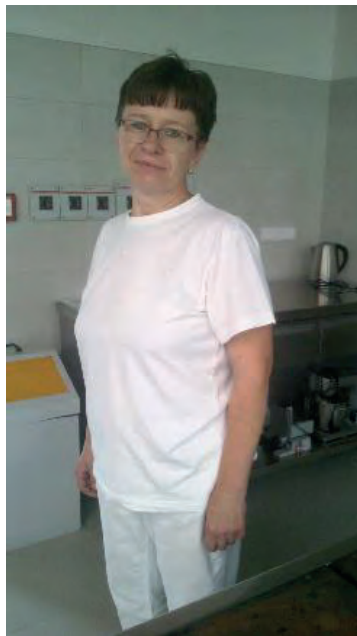
Děkuji touto cestou obecnímu zastupitelstvu, radě obce a technickému dozoru za veškerou pomoc před započítím i v průběhu vlastní stavby.

Stavební úpravy o 2 dny oddálily otevření MŠ ve školním roce 2016/17. Rodičům děkuji za vstřícnost a pochopení.

5. 9. 2016 nastoupilo do 3 tříd Karlovského Trojlístku 77 dětí.

Vzdělává je 6 učitelek - Jarmila Dukátová, Mgr. Svatava Koňářiková, Iva Podešvová, Elisabeth Sibalová, Jana Židová, Mgr. Jana Maňáková, 1 asistentka pedagoga, kterou nyní zastupuje Zdeňka Koňářiková a pečují o ně 4 provozní pracovnice - Anna Kantorová, Blažena Pochybová, účetní a vedoucí stravování Jarmila Plánková a kuchařka Irena Mužíková.

Mgr. Svatava Koňářiková, ředitelka MŠ

Letos již čtvrtý ročník ochutnávky medu

Letos 20 členů místní ZOČSV poskytlo med ze snůšky svých včel ke košťování. Medem naplněné nádoby ve tvaru medvídků návštěvníky velmi upoutaly. Medy byly světlehnědé barvy a výrazně voněly po vosku a bylinách. Mezi dvaceti vzorky jeden upoutával svou nápadně tmavou barvou. Tento med byl pro košťující přitažlivý a ohodnocený jako nejlepší.

V ochutnávce medu nejlépe obstál vzorek od přítele Josefa Škorně z Léskového. Na druhém místě med od přítelkyně Anny Habáňové z Miloňova. Třetí příčka patří příteli ing. Vladimíru Vašutovi z Jezerného.

Návštěvníci mohli ochutnat taky nápoje připravené z medových víček a slivovice. Práci včelího společenství návštěvníci sledovali v ukázkovém úlku, který pro organizaci vyrobil přítel Vlastimil Kysučan. Děti si mohly vyzkoušet, jak se zdobí medové perníčky a svá dílka si také odnesly. Za malou sladkou odměnu kreslily obrázky na téma včelí pastva a včelí obydlí. Ty odvážnější skládaly podle předlohy obrázek včelí matky a včely. Věřte nebo ne, pořádně se u toho zapotily. Děti, které to zvládly, byly odměněny. Čím? No u včelařů přece medem. Dětem se po dobu košťování věnovala Jitka Kysučanová. Odborný výklad a dohled zajišťovali tito členové: Jan Mikula, František Johech, Jan Stavinoha, ing. Vladimír Vašut, Ludmila Uherková a Maxmilián Rudolf.

Děkujeme členům, kteří se akce účastnili, jsou to: Adamová Jarmila, Habáňová Anna, Johech František, Kalus Karel, Kysučan Vlastimil, Mikula Jan, Mizera Petr, Oravec Ladislav, Podešva Milan, Podešva Václav, Rapant Vlastimil, Stavinoha Jan, Stoklasová Pavla, Stoklasa Ludvík, Škorňa Josef, Špalek Petr, Uherková Ludmila, Vašek Libor, ing. Vladimír Vašut, Zapalač Miroslav.

Ludmila Uherková

Tatranturist Velké Karlovice

Letošní bohatý a pestrý program turistického oddílu nabídl spoustu zajímavých výletů, vycházek a zájezdů. Poslední akcí byl zájezd na Malou Fatru s pečlivě připraveným programem. Vedoucí Slavomil Herynk nám předložil několik vypracovaných tras s udáním vzdálenosti a náročnosti, takže jsme si mohli vybrat každý podle svých možností a zájmů. Malá Fatra je nádherné pohoří s neopakovatelnými scenériemi, dalekými výhledy a díky kabinové lanovce přístupná i pro méně zdatné jedince nebo rodiny s malými dětmi, kterých jsme při cestě potkávali spoustu.

Objednaný autobus nás dovezl z Karlovic až na parkoviště u dolní stanice lanovky ve Vrátné dolině. Bylo nás 38.

Všichni jsme dostali nakopírovanou mapu s označením tras, vyjeli lanovkou do sedla, posilili se kávou nebo něčím ostřejším a vyrazili na cestu. Počasí bylo na tuto podzimní dobu velmi příjemné. Někteří se vydali na Kriváň, jiní na Chleb, Hromové, Poludňový Grúň apod. Výhodou Fatry jsou bezlesé vrcholy, pokryté horskými loukami a kosodřevinou. Část luční vegetace ještě dokvétala, bylo vidět mochnu, hořec, kozí bradu, hvozdík a další kvítka. Při sestupu z Poludňového Grúně jsme si užili

přírody ažaž, někteří velmi zblízka, protože to poněkud klouzalo po vlhké trávě.

Turistika je výhodný sport pro všechny věkové kategorie, od školáků až po seniory. Kromě pohybu na čerstvém vzduchu, většinou ve zdravém prostředí, přináší nové poznatky, zážitky a spoustu legrace v dobré společnosti. Chtěla bych tady poděkovat, myslím, že za všechny spokojené turisty, Slávkovi Herynkovi a Věrce Bambuchové, protože bez jejich nezištné a obětavé práce by se tyto akce nemohly uskutečnit. I když jsem z rajčat v ruksaku vyrobila protlak a ze sušenek drť, protože jsem sebou škrábla na blátě, bylo to prima a stálo to za to.

Jitka Ryplová

Prosba o poskytnutí informací

Marie Mikulcová prosí o informace o padlých v 1. světové válce. Předem děkuje za pomoc.

Svoz velkoobjemového a nebezpečného odpadu

Sběr odpadu bude organizován na obvyklém místě za prodejnou Enapo ve dnech 27., 28. a 29. října

Mistr Jan Kobzáň - 115. výročí narození

Motto: „Nepostižitelným a přímo tajemným krásám mne naučili rozumět teprve prostí lidé - staříci a stařenky, chlapi a robky, ba často i děti - sama horská příroda.“ (Vyznání Jana Kobzáně v úvodu jeho knihy „O zbojníkách a o pokladech z Moravského Valašska“)

9. července letošního roku uplynulo 115 let, co se manželům Janu a Anně Kobzáňovým v Liptálu u Vsetína narodil syn Jan. Vyrůstal v chudém prostředí valašských pasekářů a dřevařů. Po večerech rád poslouchal jejich besedy a vyprávěny. Velmi si oblíbil lidového písmáka staříčka Martina Škrabánka z Liptálu. Jeho pohádky, pověsti a příhody zbojníků a pytláků zaujaly Jana Kobzáně natolik, že později sám valašskou lidovou slovesnost sbíral a publikoval. Ve svých pětadvaceti letech (roku 1926) překvapil uměleckou veřejnost malířsky i literárně vyzrálým dílem „O zbojníkách a o pokladech z Moravského Valašska“, v němž text - napsaný ve valaštině - valašských pověstí doplnil čtyřiceti kresbami a dřevoryty. Ty se staly pro výtvarnou - malířskou - tvorbu Jana Kobzáně typickými. Vzpomínky na dětství uložil pak do knihy, ve valašské literatuře zcela ojedinělého díla, „U počátků vod“, která vyšla v roce 1984.

Léta 1918 - 1925 prožil Jan Kobzáň na vysokoškolských studiích v Praze. Po jejich skončení se mu ale v Praze žilo těžce, a proto se v roce 1931 vrátil na rodné Valašsko. Dne 12. listopadu 1938 se oženil s Mladou Šiškovou (1909 - 1995), neteří akademického malíře Františka Janušitka z Mladcové u Zlína, malířkou, která svými detailně provedenými kresbami a akvarely mapovala valašskou krajinu. (2. června loňského roku uplynulo 20 let od její smrti).

Manželé Kobzáňovi vychovali dvě děti: syna Mladena (26. 9. 1939 - 8. 5. 2012) a dceru Janu (1946), která se stala malířkou na sklo a která si dne 14. března 2016 připomněla 70. výročí narození.

V roce 1934 se akademický malíř Jan Kobzáň usadil ve Velkých Karlovicích, na Soláni č. 7, aby se tam cele věnoval umělecké tvorbě. Tam jej 10. října 1959 zastihla náhlá smrt, která přerušila jeho dílo. Stalo se tak ve chvíli, kdy si četl svou oblíbenou knihu španělského spisovatele Miguela Cervantese Saavedra (1547 - 1616) „Důmyslný rytíř Don Quijote de la Mancha“.

Ostatky Jana Kobzáně jsou uloženy na Valašském Slavíně ve Valašském muzeu v přírodě v Rožnově pod Radhoštěm.

Pamatuji si, jak Jan Kobzáň jezdíval dolů „ke kostelu“ nakupovat. V klobouku, zpravidla v dlouhém kabátu, s batohem na zádech. Byl tichý, protože špatně slyšel. Když bylo nevlídné počasí, hodně přšelo nebo byl vítr, stával u dveří Grossmannova domu

čp. 451 a čekával na autobus, který jej odvážel do jeho ateliéru na Soláni. Také si vzpomínám, jak jednou přišel do školy, aby si mezi námi vybral dívku a chlapce pro malbu pionýrů. Těmi šťastnými byla Anička Šilerová (1945) z rozcestí Soláň a Vladimír Kalus (1946 - 2013) z Pluskovce. My ostatní jsme jim tiše záviděli. Nebo alespoň někteří... Oba obrazy pak zdobily pionýrskou klubovnu v národní škole „u kostela“ ve Velkých Karlovicích. Co se s nimi stalo, kde jsou nyní, nevím. Na událost zavzpomínala Anička Šilerová - Lakomá, která nyní žije v Novém Jičíně, těmito slovy. „Ty tři dny tenkrát mi dnes připadají jako pohádka. Nemuseli jsme chodit do školy, vždy ráno pro nás před školu přijelo auto a odvezlo nás na Soláň, kde se o nás starala paní Kobzáňová. Vždy nám uvařila čaj a připravila pohoštění. Na počátku jsme vzorně seděli, byli jsme hodní, ale později jsme již tak pozorní nebyli, asi jsme i mistra trochu zlobili a to ho mrzelo, občas nás napomenul. Moc ráda na ty chvíle vzpomínám.“

Umělecké dílo Jana Kobzáně je v mnoha ohledech výjimečné, originální, protože souběžně s kresbami, olejomalbami, malbami na skle, sgrafity, freskami a četnými ilustracemi vznikalo i jeho dílo slovesné. Jan Kobzáň se po celý život zajímal o národopis. V roce 1949 ve Vsetíně zorganizoval velmi zajímavou výstavu „Vsetínsko v práci“. S učitelem Františkem Váňou a jeho chotí Emilií založil v rodném Liptále výrobní družstvo uměleckých řemesel LIPTA. Velmi cenné jsou jeho studie na Valašsku mizejících tradic, především krojové, etnografické a typologické, z nichž je patrná nefalšovaná láska a oddanost rodnému kraji.

Akademický malíř Jan Kobzáň byl od chlapeckých let až do konce života okouzlen zbojnictvím, snad proto v letech nacistické okupace naší země aktivně pomáhal hnutí odporu a po osvobození svým výtvarným dílem přispěl k apoteóze (uctívání, nadšenému oslavování) partyzánského odboje. Byl také spoluzakladatelem folklorního souboru Lipta. Byl a stále je jednou z nejvýraznějších osobností rodného kraje - milovaného Valašska.

Marie Mikulcová

Karlovské muzeum (45. výročí jeho založení) - dokončení z minulého čísla

Založení našeho muzea jsem od jeho samého počátku existence vnímala jako skvělý počin, jako prospěšnou věc pro obec. Proto mne v minulosti doslova zabořily tři události, k nimž v souvislosti s muzeem došlo. Vyzní-li moje zmínka o nich jako příliš osobní, v tom případě se za ni všem čtenářům omlouvám, ale cítím potřebu se jí „dopustit“.

Otec nenechával svou práci v kanceláři MNV, ale „nosíval“ ji s sebou domů, kde jsme si o ní povídali. Byla jsem tedy, jak se říká, u pramene dění v naší obci. V roce 1971 jsem již pět let učila, a tak jsem také mimo jiné věděla, kolik finančních prostředků je věnováno kultuře a školství. V roce 1989 (dva roky po smrti otce) vyšla v nakladatelství Vyšehrad v Praze kniha Oldřicha Šuleře „Je to chůze po kotárech“. V ní na stránce 181 je o našem muzeu mimo jiné uvedeno. Cituji: „Nejmladší z valašských muzeí je

rázovité muzeum ve Velkých Karlovicích, k jehož otevření došlo v roce 1973.“ Protože jsem pana O. Šuleře znala osobně, napsala jsem mu, že se v datu otevření našeho muzea dopustil chyby. 14. června 1990 mně pan spisovatel napsal dlouhý dopis, z něhož si dovoluji část ocitovat. Cituji: „Vážená paní doktorko, Váš dopis mne jako autora potěšil zájmem o Kotáry, avšak zároveň i zarmoutil, to připomínkou nepřesnosti týkající se údaje o Karlovském muzeu. (...) Máte pravdu, že datum vzniku v knize je chybné, mělo být v r. 1971 a nikoliv v r. 1973 (třebaže se tu mluví o otevření, nikoliv založení). Prameny v denním tisku jsou ovšem v tomto směru rovněž rozchodné (tak např. Nová svoboda z r. 1984 dokonce píše o roku 1980, zřejmě v souvislosti s rozšířením muzea o Barvičův dům) - to uvádím jen na důkaz dezinformace, ke které by ovšem dojít nemělo. Napravit je to možné už jen v příp. II. vydání, pokud k němu dojde, jelikož kniha je již v prodeji.“ Obratem jsem panu spisovateli zaslala o našem muzeu všechny informace. Od té doby si dovoluji tvrdit, že každý autor knihy o historii by se měl ve své práci především opírat o nejméně třikrát ověřené (tak nás to učili na katedrách historie) spolehlivé prameny. Jinak vznikají často nenapravitelné chyby. Když jsme si před pěti lety před muzeem připomínali jeho 40. výročí trvání, zazněla v jednom z tehdejších projevů připomínka jedné epizody (trvající snad jen šedesát dnů) z historie muzea. Týkala se tzv. „sklípku“, o němž v již výše uvedené práci pan Jindřich Vašut napsal. Cituji: „V bývalé ložnici p. Josefa Kacelle byl zpočátku umístěn Kacellův betlém“, na něj se dívali návštěvníci okénkem ve dveřích. Po krátké době byl vzat z muzea. Levá část domu - bývalá kuchyň a ložnice u Kacellů byla určena jako skladiště a přípravná pohostinství a komora byla vybavena valašskými stoly a židlemi jako pohostinská místnost. Toto pohostinství mělo být „tahákem“ a zvyšovat tržbu kulturního domu v Pluskovci (Dnes hotel Kyčerka - poznámka autorky.). Pohostinství vedl s. Antonín Štrbík s paní.

Celý objekt - muzeum i pohostinství - byl dán pod finanční správu jako provoz místního hospodářství MNV ve Velkých Karlovicích. Zřízením tzv. „sklípku“ v našem muzeu chtělo tehdejší vedení obce získat nějaké finanční prostředky pro zajištění provozu obou kulturních zařízení. V té době totiž nebylo možné požádat o dotace z fondů EU nebo z Norských fondů, získat finanční prostředky pro kulturní činnost bylo v té době velmi nesnadné. Navíc stále probíhala sbírka předmětů pro muzeum. Mě zabořilo, že připomínka o pohostinství v muzeu vyzněla ironicky. Vedení obce zřízením „sklípku“ v našem muzeu rozhodně nechtělo tímto činem muzeum jakkoliv poškodit, trápily ho stížnosti sousedů muzea, že z muzea se občas ve večerních hodinách šíří hluk a zpěv až na Mocartovu čtvrť, jak se za mých mladých let říkalo silnici vedoucí od hospody u Jakša až po kostel.

Vedení MNV ještě v roce 1971 rozhodlo, že pohostinství v muzeu zruší, a tak se i stalo. Již na podzim roku 1971 a v zimě roku 1972 byly v muzeu instalovány dvě výstavy: karlovského sklářství a tehdejší sklářské výroby ze sklářské huti v Karloince.

V roce 1971 byla zřízena pamětní kniha muzea a mne v současné době bolí, že není k nalezení, že se snad ztratila...

Po pětácti letech trvání našeho muzea si dovoluji tvrdit, že se koncem šedesátých let tehdejšímu vedení obce, ale také pracovní skupině ve složení Jaromír Gajdoš (13.8.1928 - 23.3.1997), truhlář a stolař, Petr Dorotík (5.2.1922 - 5.7.2015), zednický mistr, Josef Mikulec (20.10.1928 - 23.9.2005), jeho choť Anežka Mikulcová (5.7.1932 - 4.2.2011), Rudolf Jakeš (9.10.1922 - 28.10.1996) stolař a hudebník z Velkých Karlovic, Miloňova čp. 82, a dalších podařilo před vybydlením a devastací zachránit jednu z nejcennějších historických staveb ve Velkých Karlovicích, která se navíc stala základním kamenem pro vybudování cenného kulturně historického centra naší obce.

Marie Mikulcová

Odkaz národopisce Arnošta Šrotta

(15.7. 1908 Vsetín - 18.8. 1993 Velké Karlovice)

Motto: **Karlovská.**

Na Karlovskou fáru byl dosazený nový pán farář. Kraj sa mu velice líbil, velikúcné hory, překrásné v létě aj v zimě, lud dobrý a zbožný. Byl velice spokojený, až na jedno. Jak tak chodíval po svojí farnosti, velice ho mrzelo, že chlapi velice kůřijá z fajek. Dysí ho práca zanésla až hore do Podťatého a idáci hore Lopušánkami, vidí, jak aj roby pípajú z fají.

Přišla néděla a tož v kostele ludu jak dycky pylnó. Pán farář na kazatelnici kázání dobře naštymované a tož furt do nich, do tých velikých kuřáků. Jak je to škaredé a desí cosí a aby svojím slovom dodál větší řarchy, velikým hlasem praví: „Aj, milí fárnici moji, podívejte sa dobře okolo na obraze svatých!“

Ticho velikúcné...

A pán farář daléj: „Dobře sa podívejte na ty obraze svatých, lesti má nekerý z nich furt tú fajú v hubě?“

Někdo vzpomíná na školní léta rád, jiný by na ně raději zapomněl. Většinou jsou tyto vzpomínky spojeny s některým učitelem či učitelkou. Kantorem, na kterého jeho žáci rádi vzpomínali a stále vzpomínají, byl Arnošt Šrott, vynikající češtinář, skvělý dějepisec a zeměpisec, který si do vyučovacích hodin nenosil přípravy ani „Učitelský zápisník“, protože je pro svou práci se žáky nepotřeboval. Učil totiž srdcem...

Pedagogické vzdělání získal Arnošt Šrott na učitelských ústavech ve Valašském Meziříčí a v Příboře. Učitelskou dráhu nastoupil ve školním roce 1928 - 1929 jako výpomocný učitel na Obecné škole smíšené v Liptálu u Vsetína. 9. července se oženil se slečnou Miroslavou Šolkovou (6.6. 1913 - 12.1. 1995). Slečna Miroslava Šolková absolvovala pět tříd národní školy, tři třídy měšťanské školy a dvě třídy odborné dívčí školy ve Vsetíně, kde se vyučila dámskou krejčovou. Po sňatku s Arnoštem Šrottem se věnovala rodině, výchově syna a dcery. V čase 17.10. 1957 - 7.3. 1960 působila jako vedoucí kuchařka a vedoucí jídelny JEDNOTA Vsetín a v čase 8.3. 1960 - 31.8. 1961 pracovala jako vedoucí závodní jídelny UP - pily ve Velkých Karlovicích. Následně, dle výkazu práce externích učitelů byla zaměstnána jako vedoucí kurzu šití a vaření ve školství ve Velkých Karlovicích. Svého chotě přežila o pouhé tři roky. Ostatky manželů Šrottových jsou uloženy v kolumbáriu na hřbitově ve Vsetíně.

Manželé Šrottovi vychovali dvě děti: syna Ivana (24.12. 1933 - 14.6. 1996), který byl lékařem, a dceru Danu (15.9. 1942 - 1984), která byla učitelkou. Začala učit v I. Základní škole ve Velkých Karlovicích v údolí Podřaté. Koncem října roku 1966 se provdala za Josefa Vágnera, následně přesídlila do Prahy (Jeremenkova ulice). Porodila syna a dceru, onemocněla rakovinou, které v roce 1984 podlehl. Její otec se s odchodem své dcery do konce života nesmířil, jak mi řekl Martin Šrott, vnuk pana učitele Arnošta Šrotta.

Z Velkých Karlovic manželé Šrottovi přesídlili do Vsetína, Jiráskova 1814, kde pan učitel v letech 1975 - 1980 tzv. „zaskakoval“ ve školách: Trávníky, Luh, Rybníky, Ohrada, také ve školách Horní Lideč, Liptál a Hovězí. Život pana učitele Arnošta Šrotta se uzavřel zcela náhle 18.8. 1993 v chatce, evidenční číslo 082, kterou si ve Velkých Karlovicích blízko školy, kde učil, postavil a kterou později zakoupila paní Květoslava Valchářová a přebudovala ji v domek s číslem popisným 936.

Nejdéle pan učitel Arnošt Šrott působil u nás ve Velkých Karlovicích, kde se aktivně podílel na politickém i kulturním životě obce. Býval členem zastupitelstva obce, v padesátých letech se podílel na vydávání „Karlovského zpravodaje“, řídil redakci regionálních časopisů „Dolina Urgatina“ a „Dědina pod Beskydem“, v letech 1946 - 1950 byl předsedou MNV ve Velkých Karlovicích. Od roku 1968 žil na zaslouženém odpočinku, příležitostně však učil až do roku 1980, do svých dvaasedmdesáti let.

Arnošt Šrott dlouhou řadu let sbíral ústní valašskou lidovou slovesnost: valašská slovíčka, pohádky, pověsti, písně - pořizoval jejich notové záznamy, valašský humor: pcháčí a škláby, jak je nazýval, pořekadla, přísloví a úsloví starých Valachů. Postupně vznikalo rozsáhlé dílo, které má velkou národopisnou cenu, zatím stále ještě neobjevenou, což je velmi smutné a překvapující.

Muzeum regionu Valašsko ve Vsetíně vlastní pozůstalost pana učitele Arnošta Šrotta, kterou tvoří několik menších prací s historickou, přírodovědnou a národopisnou tematikou. Jedná se vždy o desítky stránek ručně psaného textu, který doplňují kresby, fotografie, nákresy a jiný doplňující materiál, např. poštovní ceniny. V těchto materiálech Arnošt Šrott zpracoval například témata: Škola na Soláni, Dolina Urgatina, Šverci, Houby, Rostliny, O původu Valachů, Spory o Javorníky a Vsacké Beskydy.

Další čtyři práce Arnošta Šrotta jsou velmi rozsáhlé, tvoří je stovky také ručně psaných stránek textu, modrým, červeným a zeleným inkoustem. 1. pohádky, pověsti, valašský humor, 2. první část slovníku, 3. druhá část slovníku, 4. kronika.

Prostřednictvím svých žáků pan učitel sbíral „Zábobonky“, což jsou pověsti a pověry, které pečlivě roztřídil do čtrnácti celků, které označil nápisy: Pověsti od Čartáku po sedlo „U Tabulí“, Basrmani od pramene vsacké Bečvy, Povídání o čertech, Divoženky, O pokladech, O strašidlech, Mora, O slibkách, Světloňoši, Záhubenčata, Vytrvalé světélko, Pověsti z doby sporů o Javorníky, Pohádky, Zábobonky od Vysoké v karlovském nářečí.

Největšími díly Arnošta Šrotta jsou jeho dva slovníky česko - karlovické, které nesou název „Ve stopách karlovského nářečí“. Slovíčka jsou řazen podle abecedy, každé písmeno má svou složku, na níž je panem učitelem tužkou nakreslena iniciála a pod ní je napsána nějaká lidová moudrost, např:

„**A**ji spočítané ovce vlk bere.“

„**B**ída nestárne, edem svět sa mění“

Do některých složek vkládal pan učitel i příběhy, k písmenu B je to povídání o údolí Bzové.

Dlouhou řadu let sbíral pan učitel také data a události, z nichž sestavoval kronikářský zápis od vzniku obce Velké Karlovice až do jeho současnosti. Vznikla pozoruhodná práce „Co bylo, slyšeli jsme, a co bude, uvidíme - A teď už jen ve stručnosti běh událostí od roku 1714“. Jedná se o kroniku obce Velké Karlovice od jejich vzniku v roce 1714 až do roku 1937. Pan učitel ji končí slovy: „Zlým zlého nezaláčeš.“ Tato práce posloužila jako cenný pramen autorům knihy „Velké Karlovice 1714 - 2014“, která vyšla v roce 2014 u příležitosti 300. výročí založení obce.

Dílo, které po panu učiteli Arnoštu Šrottovi zůstalo, je úctyhodné.

Na svého dědečka zavzpomínal jeho vnuk Martin Šrott, optik v Broumově, kterému děkuji za poskytnutý materiál, především za zasláné fotografie.

Podpis A. Šrotta z roku 1941

Můj děda byl poměrně introvertní, ale zapálený pro svůj kraj. Rád sbíral místní legendy a pověry, zakládal si herbář s rostlinami, které rostou jenom v „dolině Urgatině.“

Taky hodně chodil po pasekách a sbíral různé cennosti na půdách, jako kolovrátek, dětské krpce a dětský valašský kroj, máselnice a jiné. Mě brával s sebou, protože si rád zapálil a věděl, že to babičce „neprásknu“. Měl to zakázané, protože měl rozedmu plic a astma. Venku byl jako vyměněný. Byl v přírodě a to bylo jeho. Bydleli v prvním patře vlevo nad místním národním výborem. Naproti měl byt místní veterinář pan MVDr. Kúdela a slečna Winklerová. Děda ještě pracoval v kanceláři, za éry předsedy pana Mikulce měl na starosti knihovnu a pak ještě pracoval v záložně v budově vedle benzínové pumpy u Potockých. Já ho jako aktivního učitele už tolik nepamatuju. Vím jen, že dojížděl do Francovy Lhoty, aspoň myslím. Taky jsem na půdě vystrachal staré loutkové divadlo a děda mně a kamarádům hrával po večerech krásné pohádky. V půlce šedesátých let dostal nějaké peníze za zbouraný domek po rodičích ve Vsetíně a začal stavět domek nový u velkého statku Křenkových. Stavěl jej pan Křenek, který bydlel v domku vedle prodejny obuvi naproti škole.

Pověst o zahubenčatech zaznamenaná panem učitelem Arnoštem Šrottem i s ukázkou jeho rukopisu:

Zahubenčata

Arnošt Šrott

Nejen v noci mají všelijaké ty mátohy a strašidla svoji moc a právo na člověka, ale i ve dne, o poledni a za soumraku. Ale nejhorší je to buď o půlnoci, nebo o pravém poledni.

Jak obvykle, strýc Sísala šel do dědiny na výřidu. No, když šel, tak si šel, na tom by ještě nic nebylo, ale když se vracel nazpět přes kopec, tak mu přišlo jít kolem pole, kde zlátl obilí.

Do žniva už nebylo daleko. Bylo teploučko, jasňoučko, nikde ani mráček. Jenom větřík si pofukoval, až se po zboží válali barani. Strýc utrl do hrsti pár klásků, dívá se na ně, dívá a myslí si nahlas: „No, úroda je chválabohu pěkná, jenom aby na ni už nic nepřišlo, co by sa nám dochovala.“

A vtom, co si tak nahlas povídá, začne zvonit poledne. Vítr jakoby utál, najednou ustal, nic se nehýbá, nikde nic neslyšet, nic nevidět, jen horký vzduch nad polem, jak se chvěje. Takové hluché ticho, mrtvé, divné ticho se rozhostilo kolem, že to bylo divné i strýcovi.

Už chtěl vykročit, že půjde po svém, ale nedalo mu to, aby se ještě jednou nepodíval po obilném lánu. A co vidí! Na jednom místě jako by někdo klasy rozhoupával, obilí se začalo vlnit, třebaže po větru nebylo ani památky.

„Co je, do paroma“, myslí si strýc, podívá se lepší a vidí už najisto zahubenčata. Zboží plné malých děcek, ale jakých. Nezaoblečených, hlavy jak kyjaně, oči vypoulené, nohy a ruky tenoučké a dlouhé a bylo přes ně dočista vidět, jaká byla průsvitná. Celá byla jako ze žaboňin.

Dělaly v obilí, co čert nekáže a stále jenom ke strýcovi a za ním. Strýc se na mou milou duši dlouho nerozmýšlel ani nemeškal a tam ten pryč v nohy. Občas se za sebou ohlédl, ale všechno to boží dopuštění bylo za ním. Tož ještě přidal, ale to už běžel ze své síly tak, že si málem hlavu nepřiskočil.

Když už byl u chalupy, ohlédl se podruhé - a nic. Vítr zase pofukoval jak dříve, ptáci létali aj si vyzpěvovali, no zkrátka, všechno už bylo tak jak má být.

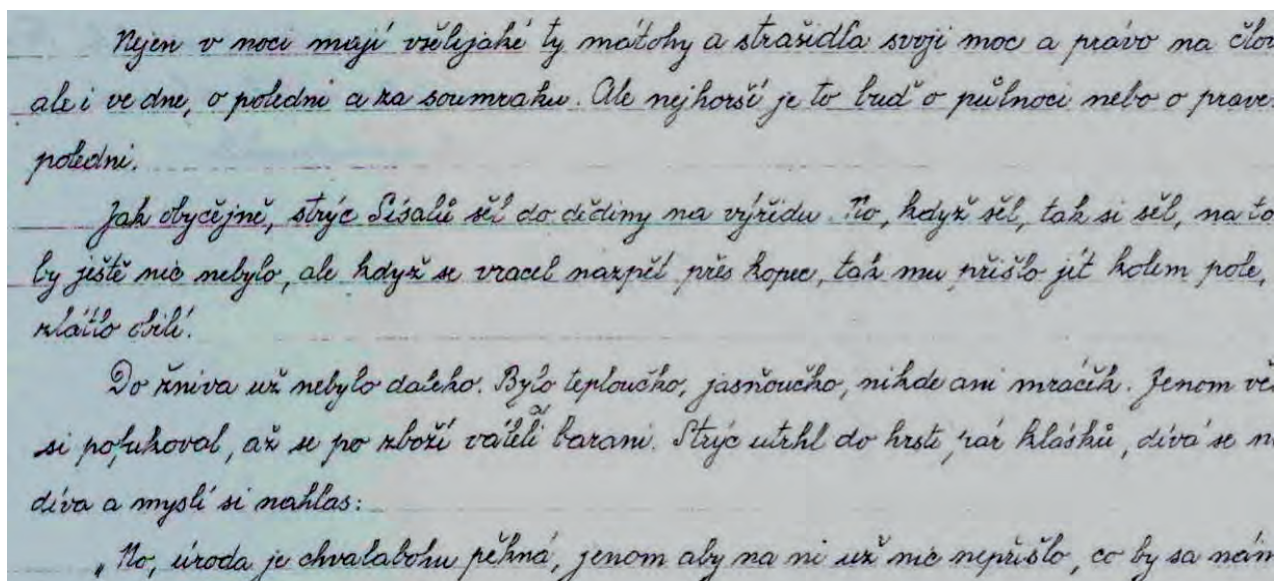
Strýc Sísala doma sebou špelil na lavu a až popadl dech, začal vyprávět, co a jak.

„Bát sa nemám v obyčaji“, dušoval sa, ale tehdy mně mráz po chrbtovéj brodil tak, že sem sa zapomněl aji pomodlit' za ty zahubenčata. Na druhý deň šel strýc hledat klobouk, který tam ztratil. Ležel si pěkně u chodníka, vzal si ho a při tom neopomněl se podívat na obilí. To si pěkně stálo jako by nic. Bylo, jak má být, ani stébélko nebylo zlomené. A tož teprve to strýce ujistilo, že to byla zahubenčata.

Pan učitel Arnošt Šrott učil mého otce, který na něj s úctou vzpomínal, učil také mne a jednou mi do sešitu svým krásným rukopisem napsal - „Píšeš jak kocúr!“ Trápiło mne to, protože jsem si až do toho dne myslela, že píší krásně. Ale mýlila jsem se... Ve školním roce 1966 - 1967, právě před padesáti lety, mne pan učitel vedl na tzv. „roční řízené praxi“. Jako zkušený kantorský Mistr mně dal řadu cenných rad, jimiž jsem se s velkou úctou k němu řídila ve svém kantorském životě. Čest jeho památce.

Marie Mikulcová

Ukázka rukopisu pana učitele Arnošta Šrotta

SMUTNÉ LISTOPADOVÉ DNY (7. část)

Příslušníci RAF - Alois Holna a Josef Pavlát

Motto: „Nekonečné hodiny strávené mezi nebem a mořem. Jednotvárná klenba šedé oblohy nad hlavou, hrozivá šed' oceánu pod letounem. Každá vážnější porucha motoru v těchto prostorách mohla znamenat smrt.“

Když se v roce 1965 v naší obci připomínalo 20. výročí kapitulace nacistického Německa, byl na rozcestí Soláň odhalen pomník akademického sochaře Josefa Vajce (1937-2011). Toto pietní místo je věnováno všem obětem 2. světové války z Malých a Velkých Karlovic. Tenkrát bylo na pomníku vytesáno celkem čtyřicet jmen mužů, žen a dětí, kteří se stali oběťmi holokaustu, bestialních výsledků gestapa, internace v koncentračních a vyhlazovacích táborech, nebo padli na bojišti. Zasluhou pana učitele Josefa Sklenáře (nar. 1945), který se zabýval studiem literatury zejména o čs. letcích, byla na pomník po letech dodatečně vytesána jména dalších dvou mužů - Aloise Holny a Josefa Pavláta - příslušníků britského Královského letectva. Trvalo mnoho let, než naše obec uctila jejich památku, protože do té doby se o tzv. „západním odboji“ v naší zemi nesmělo nahlas hovořit, natož cokoliv zjistit z nepřístupných státních archivů. Oba muži jsou našimi rodáky, a proto si zasluhují naši pozornost a úctu za to, co pro nás vykonali. Obětovali to nejcennější, co měli, svůj vlastní život za naši svobodu. Po zhroutení totalitního režimu 1989 a nástupu demokracie, došlo v roce 1990 k rehabilitaci československých příslušníků letectva sloužících ve Francii a Velké Británii. Částečně tak došlo k rehabilitaci většiny příslušníků „západního odboje“, který byl organizován Benešovou exilovou vládou v Londýně.

P/O Alois Holna

Byl navigátorem a radistou u 311. československé bombardovací peruti a zahynul při ponorkové hlídce nad Biskajským zálivem. Jejich Vickers Wellington DV 799 KX-Z byl v úterý 12. ledna 1943 sestřelen německým stíhacím letounem Focke-Wulf FW 190, který pilotoval Leopold Groiss od 8.JG 2 Rechthofen.

Alois Holna se narodil 26. června 1913 v domě č.p. 549 ve Velkých Karlovicích, které podle pracovníků naší pošty náleželo do údolí Lopušánek v Podtátém. Zřejmě brzy po válce, nebo již na jejím konci, se celá rodina Holnů přestěhovala do Žiliny u Nového Jičína, kde žila do jara 1937, kdy bylo manželství Aloise a Josefíny Holnových rozloučeno. Jeho otec byl učitel a krátce vyučoval v národní škole v Miloňově, kterou opustil v roce 1914. Alois Holna starší byl po válce jmenován ředitelem žilinské školy a jeho manželka vyučovala ruční práce. Také z těchto důvodů je Alois Holna čestným občanem Žiliny a na jeho památku je zde pojmenována jedna ulice. Rod Holnů pocházel z Příbramska. Matka Aloise Holny - Josefína Horáková, se narodila v Hrachovci u Valašského Meziříčí. Manželé Holnovi měli čtyři děti - dva syny a dvě dcery.

Alois Holna vystudoval státní gymnázium v Lipníku nad Bečvou a maturitní zkoušku vykonal v roce 1930. Poté nastoupil na krátký čas do zaměstnání a základní vojenskou službu. Pravděpodobně od poloviny třicátých let zahájil studium na elektrotechnické fakultě ČVUT v Praze. Do roku 1938 ukončil 8 semestrů a úspěšně složil první státní zkoušku. Úspěšnou kariéru však přerušily události naší vlasti v roce 1939 a vyvrcholily 17. listopadem, kdy nacisti drasticky potlačili studentské hnutí a uzavřeli všechny vysoké školy a univerzity.

Nevíme kdy, kde a za jakých okolností Alois Holna opustil naši vlast a rozhodl se bojovat za naši svobodu. Dne 21. září 1940 vstupuje do služeb RAF u druhé letky v Gatesbury. Od 25. ledna 1941 zařazen do výcviku radiotelegrafistů a od 12. dubna 1941 absolvuje povinný výcvik palubních střelců ve Wilmslow. Od 23. května je po dobu několika měsíců dále specializován na funkci navigátora. Holna byl přiřazen do posádky kapitána letadla Stg. Miroslava Červinky rodáka z Borče u Mladé Boleslavi. Po úspěšném završení zdoluhavé přípravy a půl druhého roku čekání, byla Červinkova posádka přijata do operační sestavy bombardovacího letectva. Dne 22. dubna 1942 uskutečnila posádka svůj první bojový let, kterým byl nálet na přístavní město Le Havre. Během dalších tří dnů provedla posádka další dva nálety na letecký přístav Dunkerque. Od 22. května 1942 se naše 311. bombardovací peruť, stala součástí Pobřežního velitelství - Coastal Command. Jejich hlavním úkolem byla ochrana nákladních lodí a ničení německých ponorek v Biskajském zálivu a východním Atlantiku. Posádka Sgt. Červinky uskutečnila u Coastal Command 41 námořních letů a

Alois Holna druhý zprava

Alois Holna první zleva

ponorkových patrol. Čtyřicátá druhá letecká hlídka, byla však jejich poslední, když jejich „Velouš“ naposledy odstartoval z tehdejší základny Talbenny v jihovýchodním Walesu. Při návratu na základnu pravděpodobně silný jihovýchodní vítr o rychlosti 110 - 130 km/h posádku odchytil od jejich kursu a posádka zaletěla nebezpečně blízko francouzského pobřeží. Aby navigátor P/O Jelínek získal přesnější informaci o pozici letadla, žádal P/O Holna celkem sedmkrát o upřesnění polohy. Poslední zaměření udávalo polohu asi 50 km západně od francouzského přístavu Brest. Letoun tedy ztratil kurs a dostal se do intenzivně střeženého prostoru Luftwaffe. Letoun byl sestřelen v malé výšce v 16:35, stíhačem Focke-Wulf FW 190, tedy jen 7 minut po odvysílání poslední Holnovy rádiové zprávy. Zahynulo všech šest členů posádky a Alois Holna se tak svých třicátých narozenin se svými kamarády již nedožil.

Poručík Alois Holna byl vyznamenán prezidentem republiky Čs. Válečným křížem in Memoriam a naše armáda jej povýšila do hodnosti plukovníka.

Letcům byly uděleny dvě medaile *Za zásluhy II.st.* a *Pamětní medaile se štítkem VB*. Britské královské letectvo udělilo našim letcům tři vyznamenání - *Atlantic Clasp*, *Air Star* a *Defence Medal*.

Drozd Jan

LAC Josef Pavlát

Příslušník pozemního personálu 312. československé peruti zahynul na následky zhoubné nemoci (mnohočetný myelom), která fatálně zasáhla do léčby jeho lehkého zranění pravé nohy, způsobeného 16. srpna 1942 na satelitním letišti Bold Hedau pádem z opravovaného stíhacího letounu Spitfiru. Dne 3. září 1942 zemřel v nemocnici Royal Navy v Plymouthu na pooperační komplikaci (sepsi).

Josef Pavlát se narodil 27. listopadu 1914 ve Velkých Karlovicích, Nad Pavelovem, čp. 123, v údolí Léskové, manželům Josefu a Marianně Pavlátovým. Jeho rodný dům už nestojí, jen číslo popisné 123 „žije“ dál. Vyrůstal v početné rodině s devíti sourozenci - sedmi sestrami a dvěma bratry.

Otec Josef Pavlát (1883 - 1953), hutský dělník ve Velkých Karlovicích, pocházel z Rožnova pod Radhoštěm z obuvnické rodiny. Přivydělával si pochůzkami po zabíjačkách. Zemřel v Libině u Šumperku, kde je pochován.

Matka Marianna Pavlátová (1890 - 1952), dívčím jménem Mužíková, byla dcerou podruha ve Velkých Karlovicích. Pracovala v domácnosti, kde se starala o početnou rodinu. Zemřela v Libině u Šumperku, kde je pochována.

V roce 1940 se rodina Pavlátová přestěhovala do Uhřetěvsi u Prahy a po osvobození v roce 1945 do Libiny nedaleko Šumperku.

Josef Pavlát se vyučil strojním zámečnickem a pracoval u společnosti Baťa ve Zlíně. Když Československo obsadila nacistická vojska, rozhodl se

emigrovat na západ do Velké Británie (přes Francii, 4. března byl ve francouzské Marseille odveden) a tam se zúčastnit zahraničního odboje.

LAC Josef Pavlát v hodnosti rotmistra sloužil u 312. čs. Stíhací peruti, která byla od 2. října 1940 prohlášena za bojeschopnou a nasazena v Liverpoolu, který byl v té době častým cílem německých bombardérů. Operovala z letiště Speke, hlídkovala ve vzdušném prostoru nad Svatojiřským průlivem, doprovázela konvoje a chránila britské bombardéry. V druhé polovině dubna 1941 se přesunula na ostrov Man, kde se nadále věnovala především hlídkování. Až do ledna 1942 střežila také prostor nad Biskajským zálivem. Dne 3. května 1942 byla 312. čs. Stíhací peruť přesunuta na letiště v Harrowberr nedaleko přístavního města Plymouth v hrabství Devon ve Walesu, kde s 310. a 311. čs. Perutí vytvořila Exter (Czechoslovak) Wing - Československé stíhací křídlo, které podnikalo akce nad okupovanou Evropou. A právě v Plymouth se 3. září 1942 živou Josefa Pavláta uzavřel.

Po letech navštívil nejmladší sestru Josefa Pavláta Růženu Burešovou (rozenou Pavlátovou, narozenou 4. 3. 1942 ve Velkých Karlovicích), která žije v Prostějově, kde s celou rodinou s pietou uchovává vzpomínku na svého nejstaršího bratra, kamarád Josefa Pavláta, který s ním v Plymouth prožil jeho poslední dny života. Přivezl fotografie a vyprávěl, že Josef Pavlát se při jednom z mnoha přesunů zranil pádem z kola. PhDr. Jiří Rajlich, ředitel historicko-dokumentačního odboru Vojenského historického ústavu v Praze, ale ve 3., 4. a 7. dílu knihy „Na nebi hrdého Albionu“, Cheb 2002, uvádí, že Josef Pavlát si své zranění způsobil pádem z křídla letounu, který opravoval. Jako letecký mechanik pečoval o letouny Supermarine Spitfire (verze Mk. II A a Mk. II B a od listopadu 1941 verze Mk. VB).

LAC Josef Pavlát byl pohřben se všemi vojenskými poctami 7. září 1942 na starém hřbitově v Plymouth (Pennycomequick), Devon v hrobovém místě č. L - II - 36. Byl mu udělen ČESKOSLOVENSKÝ VÁLEČNÝ KŘÍŽ „IN MEMORIAM“ a byl povýšen do hodnosti majora.

Marie Mikulcová

J. Pavlát s prezidentem Benešem

Vzpomínka prasynovce na strýce Josefa Pavláta

V roce 2004 navštívil Velkou Británii prasynovec Josefa Pavláta Marek Halíř z Prostějova, vnuk Růženy Burešové, roz. Pavlátové. To, jak hledal hrob svého příbuzného, uvedl následujícími slovy: „Josef Pavlát byl bratr mojí babičky. Když jsem byl malý, o Josefu Pavlátovi se doma kvůli komunistům příliš nemluvalo. V roce 2004 jsme se s bratrancem rozhodli, že vyrazíme do ciziny zdokonalit si angličtinu při nějaké práci a vybrali jsme si Anglii. Po vstupu do EU nejsnadnější volba. Vzpomněl jsem si tehdy na to, že tam někde máme pochovaného prastrýce, a protože nám bylo úplně jedno, kam pojedeme, rozhodli jsme se pro Plymouth, město na jihozápadním pobřeží. Vyřídili formality a na sklonku roku 2004 už stáli na pobřeží. Zatím bez práce, ale plní odhodlání. (Sám teď ve vzpomínkách přemýšlím nad tou dobou, zdá se mi to již tak dávno.)

Byly zrovna svátky. Po tom, co jsme se ubytovali, pustili jsme se do poznávání města Plymouth.

Je to hezké pobřežní město. I když byla zima (prosinec - leden), neztrácelo barvy. Tráva stále zelená. Jih Anglie je docela teplý, k nule se tehdy dostala teplota snad jen jednou. Chodili jsme městem křížem krážem, hledali důležitá místa, práci a podle mapy i hřbitovy. Bylo jich tam několik, času bylo dost.

Abych to zkrátil... najít hrob jen tak náhodou se nám nepodařilo. Sice jsme našli plno hezkých náhrobků z válek, ale ten Pepíkův ne. Ani žádný jiný československý. Ale bylo vidět, že se o to někdo stará - z naší rodiny tam nikdy nikdo nebyl (a tedy jsme ani nevěděli přesně, kde to je). Snad možná tam kdysi byl babiččin bratr Václav, který žil v Německu, jenže o něm se taky příliš nesmělo mluvit. Pamatuji si na něj jen málo, zemřel brzy po revoluci (1991).

Byly svátky a na správě hřbitova nebylo koho se zeptat. 4. ledna 2005 jsme vyrazili na hlavní hřbitov (Ford Park Cemetery) znovu a zeptali se. Stálo mě to tehdy asi sedm liber, ale kupodivu záznam v archivu měli. A tedy i číslo a umístění hrobu „Gen. Sec. L. row 11 grave 36“.

Se strýcovým hrobem, resp. náhrobkem, byl ale jeden menší problém. Až po nějaké době jsme si totiž s bratrancem všimli, že někdo spletl datum jeho narození (27. únor místo 27. listopad). K chybě zřejmě došlo záměnou 11 (jedenáct) za římskou dvojku. Nastala otázka, co s tím? Na správě hřbitova mi bylo sděleno, že o hroby se stará jistá organizace a poskytli mi kontakt na ni, který zněl: Commonwealth War Graves Commission, United Kingdom Area, Jenton Road, Sydenham, Leamington Spa, Warwicks CV31 1XS)

Pracovnice výše uvedené organizace byly velice ochotné a jediné, co potřebovaly, byl nějaký úřední dokument a platným datem strýcova narození. Přes paní Marii Abdulovou z Karolinky, č.p. 576 a nějakou paní u vás na matrice (paní Marii Jurečkovou - poznámka autorky) se ho podařilo získat. Odeslal jsem ho na CWGC a za několik dní mi Mrs. Catherine Witt odepsala (opět ochotně), že to napraví, jen to chvíli potrvá, že toho mají moc a že se omlouvají...

Z Anglie jsem se ještě toho roku vrátil zpět. Domů mi pak přišlo oznámení, že náhrobek je již opraven a fotka přetesaného data. Za rok jsem se do Anglie ještě vrátil, ale jen na chvíli. Ano, náhrobek byl již v pořádku.

Závěr

Oba muži patřili k 511 československým letcům, kteří tajně opustili svou vlast, aby svými silami - i svými životy přispěli k boji proti nacistickému násilí. Své životy museli prožít ve velmi krátkém čase. Každý z nich v boji počítal se smrtí, ale žádný v ni nevěřil. Jenže smrt jejich lidské osobní drama završila, a tak již nemohli prožít následující události.

9. srpna 1994 311. československá bombardovací peruť se přemístila na letiště v Tain, kde operačně působila až do 4. června 1945.

4. června 1945 311. československá bombardovací peruť zakončila operační činnost, 30. července 1945 zahájila přepravu politických činitelů, pozemního personálu i materiálu do vlasti.

21. srpna 1945 byla 311. československá bombardovací peruť oficiálně přivítána na domácí půdě - v Československu, ve svobodné vlasti.

Marie Mikulcová

Použitá literatura: Eduard Čejka, Zlomená křídla, Máj, svazek 146, Vydání 2., Praha 1970

Poděkování: Osadnímu výboru Žiliny u Nového Jičína, paní Růženě Burešové a její rodině z Prostějova, zemskému archivu v Opavě, PhDr. Karlu Chobotovi z archivu v Novém Jičíně, PhDr. Jiřímu Rajlichovi z VHÚ v Praze, Mgr. Zdeňku Pomklovi z archivu ve Vsetíně a z archivu v Příbrami.

Výpis z usnesení zastupitelstva obce

Zasedání zastupitelstva obce se uskutečnilo dne 14.9.2016. Jednání se zúčastnilo 11 zastupitelů a 6 hostů.

ZO schválilo:

- plnění rozpočtu obce k 31.8.2016.
- 4. úpravu rozpočtu ve výši 200 tis. Kč.
- navýšení rozpočtu Informačního centra Velké Karlovice o 50 tis. Kč v roce 2016 na Mezinárodní dětský folklorní festival Přes Javorník chodník.
- předávací protokol o bezúplatném převodu majetku Mateřské školy Velké Karlovice, na základě kterého se převádí majetek
- vybavení kuchyně v celkové hodnotě 1 097 937,91 Kč.
- odkoupení pozemku parcela č. 4574/27 o výměře 672 m² za cenu 100 - 150 Kč/m².
- záměr obce zveřejnit směnu pozemku p. č. st. 485/3 o výměře 170m² ve vlastnictví obce za pozemky p. č. 4071 o výměře 416m², p. č. 8352/40 o výměře 962m², p. č. 4063/17 o výměře 343m², p. č. 4063/18 o výměře 12m² a za p. č. 4073 o výměře 122m² s doplatkem 70 tis. Kč a provedení likvidace stávajícího domu.
- záměr obce zveřejnit prodej pozemku p. č. st.16/2 o výměře 104m².
- podání žádosti o dotaci z programu INTEREG V-A Slovenská na tyto projekty:
 - „Dědictví předků v našich rukách“- Galerie lidového řezbářství a Informační centrum V. Karlovice,
 - obnova židovských hřbitovů - oprava oplocení,
 - terénní trasa pro cyklisty v Miloňovkách.
- založení mládežnického hasičského sboru a jeho finanční podporu ve výši 123 tis. Kč.

ZO souhlasilo:

- s chemickým posypem komunikace II/487 na Beskyd se zkušební dobou jednoho roku.

ZO vzalo na vědomí:

- návrhy úprav Obecně závazné vyhlášky o místních poplatcích včetně zvýšení sazby poplatku z ubytovací kapacity na 6,- Kč od 1.1.2017.
- zprávu o stavu nového územního plánu obce a informaci o postoupení nových žádostí o změnu územního plánu pořizovateli (MěÚ Vsetín).
- zprávu o činnosti rady obce za uplynulé období.
- poděkování učitelského sboru Základní školy Velké Karlovice
- informaci starosty o výročí 50 let od sloučení obcí Malé a Velké Karlovice.
- informaci o dalším možném provozu prodejny 01-104 Velké Karlovice - Podtaté předložené písemnou formou Jednotou, spotřební družstvo Vsetín.

ZO uložilo:

- starostovi a místostarostovi obce pokračovat v jednání se zástupci Jednoty, spotřební družstvo Vsetín a Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových Vsetín o zachování provozu prodejny.
 - radě obce projednat a popřípadě zveřejnit záměr obce prodat pozemek p. č. 4072/3.
 - starostovi a místostarostovi vyvolat jednání s vedením pily MSK ohledně omezení prašnosti v překladišti dřeva v areálu pily.
- Úplné znění usnesení zastupitelstva najdete na internetových stránkách obce www.velkekarlovice.cz.

Týden kultury ve Velkých Karlovicích vydělal sto tisíc pro místního vozíčkáře

Částku 100 tisíc korun vydělal na dobročinné účely první ročník festivalu Týden kultury na Valašsku, který se konal od 22. do 28. srpna ve Velkých Karlovicích. Výtěžek obdržel 28letý Jakub Horák, místní dobrovolný hasič, který je po loňské nehodě upoutaný na invalidní vozík.

Nový festival, pořádaný Resortem Valachy, přinesl návštěvníkům regionu i místním obyvatelům celkem šest divadelních a hudebních představení v neobvyklém prostředí cirkusového šapitó, které bylo pro tento účel vybudováno v údolí Léskové pod hotelem Lanterna. Během týdne v něm vystoupil Jaroslav Dušek se Čtyřmi dohodami a Pátou dohodou, cirk La Putyka,

Slovácké divadlo Uherské Hradiště s Rychlými šípy, Městské divadlo Zlín a Hana a Petr Ulrychovi v doprovodu Javory Beat.

Symbolický šek na 100 tisíc korun převzal Jakub Horák společně se svými rodiči před představením Jaroslava Duška Pátá dohoda z rukou ředitele pořadajícího Resortu Valachy Tomáše Blabla. „Jsme za tuto finanční podporu opravdu velmi vděční. Znamená pro nás možnost uhradit synovi čtyři týdny speciální rehabilitace v lázních Klimkovice,“ uvedla matka postiženého mladíka Alena Horáková.

Pořadající Resort Valachy vybral rodinu Horákových na doporučení karlovického obecního úřadu. „V dobročinném zaměření Týdne kultury budeme určitě pokračovat i příští rok. Chceme, aby umění opět pomáhalo a to cíleně přímo v našem regionu,“ dodal ředitel Resortu Valachy Tomáš Blabla.

Zajímavá výstava

Při příležitosti 45. výročí založení Karlovského muzea ve Velkých Karlovicích a 75. výročí (30.11.1941) narození Marcely Vajceové-Hofmanové, akademické sochařky a keramičky, byla v našem muzeu dne

27. srpna 2016 zahájena výstava „Všichni moji přátelé“, která je přátelským setkáním Marcely Vajceové - Hofmanové s jejími spolužáky a přáteli. Výstava je zajímavá tím, že se na ní prezentuje 24 umělců - mužů a žen, autorů keramiky, textilu, koláže a plakátu. Pozoruhodné jsou na výstavě především tapisérie, které v našem muzeu již řadu let vystavovány nebyly.

Jejich autorkami jsou:

Rozvita Mikulová, Božena Pýchová, Věra Špačková, Eliška Štulcová, Karla Adámková a Jaromír Hanzelka.

Celou výstavu, která potrvá do 30. října 2016, s citem pro umění a krásu instalovala Marcela Vajceová - Hofmanová.

Marie Mikulcová

Jaroslav Kováč na Soláni

Motto: „Kterého srdce by se nedotkla zádumčivá krása tajemných vrcholů, rozkvetlých luk, dřevěnek, kouzlení ročních období, flirty mračen a počasí vůbec... A pak... kousek pod vrcholem cestou od Božích muk, genius loci... unavený poutník kochající se barevnými panoramaty tu naráží na magickou zahrádku zdobenou talenty tří generací rodu Hofmanova a čtyřmi mušketýry Soláně... tam, kde přivítává paní Marcela bedlivě a s láskou chrání odkaz valašských rodů kumštýřů výsostných a nejpřednějších.“

MUDr. Jan Kováč

V roce 2015 byla v areálu Hofmanova domu postavena nová budova s galerií čtyř malířů ze Soláně. Její majitel Paed. Dr. Jaroslav Kováč (1960) část objektu od té doby propůjčil pro stálou expozici čtyř malířů - Karla Hofmana (1906 - 1998), Jana Kobzáně (1901 - 1959), Františka Podešvy (1893 - 1979), Aloise Schneiderky (1896 - 1958) a spisovatelky Marie Podešvové (1901 - 1994), kteří žili na Soláni. Jejich život a dílo připomínají základní textové a obrazové informace a dokumenty, malíře reprezentují 2 - 3 jejich obrazy, spisovatelku Marii Podešvovou soubor jejích publikovaných knih. Expozice zůstává otevřená pro průběžnou obměnu, která sleduje především kvalitu a reprezentativnost vystavených prací.

V létě, v čase od 25. června do 31. července 2016, právě zde, v tomto přemalbném koutu valašských hor se konala výstava Jaroslava Kováče „Barvy mého života“, po třicetileté odmice probuzeného tvůrce, který jako by chtěl dohnat a obrazem vykřičet, co cítí, co prožívá, co se v jeho duši za léta nadržovalo. Na paletě se potkával se vším, co prožíval a o čem snil, co maloval už kdysi dávno jako chlapec i později jako student a mladý vědec. Výstava zaujala lehkostí, barevností a optimismem.

Marie Mikulcová

Milí karlovští občané.

Je tomu již 45 let od založení Karlovského muzea. Došlo v něm k řadě změn, některé byly pozitivní, jiné méně. Vystřídala se zde řada zajímavých akcí, kreativních výstav, jarmarků i řemeslných dnů.

Výstava, která zde v současné době probíhá, je třetí v pořadí tohoto druhu. Jsou to náročné výstavy, jak na instalaci, tak na množství exponátů. Výstavu jsem uspořádala se svými spolužáky a je poctou k 45. výročí založení muzea. Při této instalaci jsem si uvědomila, jak málo pozornosti bylo věnováno těmto výjimečným prostorům. Chybí závěsný systém, výstavní plochy jsou za léta používání zvlíněné, osvětlení nedostatečné. Přízemní část muzea již dávno neodpovídá současným výstavním trendům. Co se týká přílehlého sociálního zařízení, nerada bych použila slovo katastrofální stav, ale bohužel jsem nenašla vhodnější výraz. Domnívám se, že obec Karlovice, by si zasloužila, aby se konečně po 45 letech, obrátila pozornost k tomuto kulturnímu a historickému centru. Muzeum by se pak stalo opravdovou vizitkou obce, jako je škola, obecní úřad, koupaliště, cyklostezky, sjezdovky...

Není mnoho významnějších míst v Karlovicích, která by svojí historií, architekturou a informovaností oslovovala návštěvníky i občany Velkých Karlovic.

Marcela Vajceová Hofmanová

Charita Nový Hrozenkov

Pomoc srdcem a porozuměním

Vážení přátelé,

Charita Svaté rodiny Nový Hrozenkov téměř 25 let poskytuje sociální služby občanům trpícím, sociálně slabým, starým a nemocným v oblasti Horního Vsacka. Těmito službami jsou:

Charitní pečovatelská služba, jejímž posláním je zajištění pomoci seniorům a lidem se zdravotním postižením, kteří nejsou plně soběstační. Služba je poskytována v domácím prostředí. Náplní služby je pomoc při osobní hygieně, úklidu, praní prádla, nákupech a zajištění stravy aj.

Osobní asistence, která zabezpečuje individuální podporu lidem, kteří pro své postižení tělesné nebo mentální potřebují dopomoc druhé osoby. Cílem služby je umožnit jim vykonávat činnosti, které by dělali sami, kdyby toto postižení neměli.

Charitní ošetrovatelská služba, poskytuje domácí zdravotní péči, která je předepsaná lékařem.

DOMA domácí hospicová péče, kdy naším cílem je pomoci nemocnému a jeho rodině zvládnout složitou situaci spojenou s umíráním a umožnit nemocnému strávit poslední období života v kruhu svých blízkých.

LÁVKA - sociální rehabilitace, kde lidé s tělesným, duševním či mentálním omezením najdou radu a pomoc při zvládnání svých denních povinností.

Denní stacionář Slunečnice nabízí smysluplné využití volného času.

Odlehčovací služba, která je určená pro přechodné pobyty seniorů, o které se starají v jejich domácnostech rodinní příslušníci, a jejímž cílem je umožnit pečující rodině regeneraci.

Dům pokojného stáří je určen pro nemocné seniory, kteří již nemohou zůstat ve svém domácím prostředí.

Půjčovna kompenzačních pomůcek, kde nabízíme k zapůjčení kompenzační a rehabilitační pomůcky, např. polohovací lůžka, vozíčky apod.

Sociální autobus, kdy pro poskytovatele sociálních služeb nabízíme k zapůjčení bezbariérový autobus vhodný pro přepravu vozíčkářů.

Sociální auto je určené těm, pro které je využívání hromadných dopravních prostředků problematické a nemají možnost vlastní dopravy.

U3 úklidový sociální podnik, který poskytuje kompletní úklidové služby.

Pastorační asistent nabízí a zprostředkovává duchovní službu.

Mimo všechny výše uvedené služby poskytujeme rovněž obyvatelům naší spádové oblasti **základní sociální poradenství, kdy toto poradenství je poskytováno bezplatně.**

Jako sociální pracovnice se však v terénu stále setkávám s tím, že mnoho lidí neví nic o našich službách, ale také neví o bezplatném sociálním poradenství.

Zůstávají tak bez informací o možnosti požádat si např. o příspěvek na péči, pokud se doma starají o nemohoucího člena rodiny. Chybí jim informace jak postupovat, pokud se rozhodnou, že zůstanou z práce doma a budou o svého člena rodiny pečovat, potřebují pro člena rodiny upoutaného na vozík zajistit nájezdovou plošinu, úpravu bytu aj.

Pokud tedy patříte k těm, kteří potřebují poradit s čímkoliv v sociální oblasti, můžete se na mne obrátit na tel. čísle 728 324 494.

Eva Slováčková, sociální pracovnice

Půjčovna zdravotnických a kompenzačních pomůcek Charity Nový Hrozenkov

Charita Nový Hrozenkov nabízí možnost zapůjčení zdravotnických a kompenzačních pomůcek, např. vozíky, polohovací lůžka, chodítka, toaletní židle, aj. Seznam všech pomůcek najdete na www.nhrozenkov.charita.cz nebo můžete zavolat pracovníkovi půjčovny, který vám tuto informaci podá.

Půjčování/vracení pomůcek, popř. montáže/demontáže pomůcek, probíhají vždy na základě telefonické domluvy. Půjčování má na starosti pan Zdeněk Plánka, tel.: 730 190 401.

Je nutné se s ním vždy předem telefonicky domluvit:

- zda je potřebná pomůcka k dispozici
- na termínu zapůjčení/vracení pomůcky, popř. montáže/demontáže pomůcky.

Telefonovat můžete v pracovní dny

PO, ČT 8:00 – 17:00

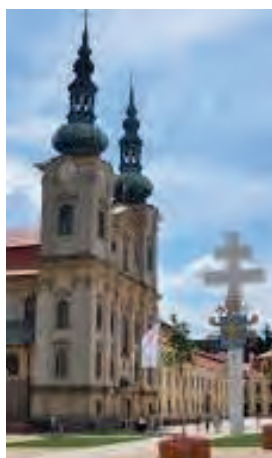
ÚT, ST, PÁ 8:00 – 13:00

Půjčovnu zdravotnických a kompenzačních pomůcek najdete na adrese: Karolinka, Nábřeží 175

Pozn.: Charita pomůcky při zapůjčení nedovází, při vracení neodvází, zapůjčovateli si je dopravuje sám.

**Charita Nový Hrozenkov Vás srdečně zve ve středu
5. října 2016 na**

POUŤ NA VELEHRAD

*Budete mít možnost projít
Svatou branou a účastnit se
mše sv. za nemocné s otcem
arcibiskupem Janem
Graubnerem.*

*Cena zájezdu je 340 Kč
(i s obědem, kávou a
moučníkem).*

*Odjezd v 8:00 z V. Karlovic
rozc. Soláň, autobus bude
dále zastavovat na
autobusových zastávkách.*

*Příhlášky telefonicky na čísle 571 410 087
nebo na Charitě v Halenkově tel. č. 605 779 129*

Hasičská TFA sezona 2016

Letošní hasičská sezona byla pro náš sbor pořadatelsky podstatně nabitější než dříve. K tradiční akci „O Valašský širák“, která letos počítala už 29. ročník a o něco mladšímu nočnímu TFA závodů Železný hasič Velkých Karlovic přibýly další dva TFA závody. Tato disciplína si získává mezi dobrovolnými a profesionálními hasiči čím dál větší oblibu a strmě roste počet závodníků a závodů v ČR i na Slovensku. Ve zkratce jde o silový hasičský víceboj, kdy hasič oblečený do zásahového vybavení zdolává překážky, které simulují reálné situace u zásahu. Disciplína nemá standardizovanou délku tratě, počet nebo typ překážek. Každý závod tak vypadá jinak a hasič/závodník proto musí být stejně jako u zásahu připraven na všechno.

Sezону jsme začali zimním TFA na Razuli v březnu. Podrobnější reportáž najdete v zimním čísle Karlovského zpravodaje. Závod byl vůbec první soutěží nadcházejícího TFA roku a ve zkušebním nultém ročníku přitáhl poměrně dost pozornosti, když jsme stanovenou kapacitu 60 závodníků měli vyprodanou za méně než 6 hodin po zveřejnění. Pro velký zájem jsme kapacitu navyšovali a i přes nějaké odhlášky jsme přivítali více než 80 závodníků. V ženské kategorii vyhrála slovenská stálice, Diana Juríková z Technické Univerzity ve Zvoleně a mužskou kategorii zdolal nejrychleji Petr Moleš ze Žarošic. Petrovi se kromě našeho závodu povedlo vyhrát i další. Jako profesionální hasič ze stanice Hodonín se dostal do reprezentace ČR v TFA. Na zlatý stupínek dosáhl například na mezinárodním mistrovství Rakouska, Maďarska a v dalších prestižních závodech.

Třetím ročníkem pokračoval noční TFA závod konaný 8. července. Poměrně širokou hasičskou základnu přivítal i letos. Závodníci přijížděli z nejrůznějších koutů ČR a Slovenska. Největší vzdálenost jsme naměřili partě z Libereckého kraje, která k nám jela cca 350 km. 7 překážek v 5 kategoriích a stejně jako u zimního TFA jsme se pohybovali okolo 80 závodníků. Tento počet jsme si nakonec zapsat nemohli, protože část závodníků v poslední a největší kategorii muži neodstartovala z rozhodnutí pořadatele předčasně ukončit závod kvůli intenzivní bouři. Mezi letošní překážky patřilo vytažení závaží do výšky 3 m, přenos 2x20 l kanystrů, 2m bariéra, 60 ran do hammerboxu 8kg kladivem, 4x překlopení

nákladní pneu s diskem, tažení velké traktorové pneu na vzdálenost 20 m, motání hadice s výběhem na kopec a poslední překážka 15x schod ze 2 palet s 2 gumovými silničními stojany v ruce, to vše na cca 300 m trati. Kategorie žen měla odlehčenou verzi. Výsledky jsou následující. Ženy: 1. Vladislava Kalná - SDH Jarcová, 2. Marie Filáková - SDH Lačnov, 3. Denisa Izvorská - SDH Metylovice. Muži: 1. Martin Koliba - SDH Metylovice, 2. Matěj Beníček - SDH Malenovice, 3. Miroslav Belušík - DHZ Papradno. Muži 40+: 1. Petr Mrňka - SDH Újezd, 2. Jaromír Barcuch - HZS Olomouckého kraje, 3. Peter Frolo - DHZ Kolárovice. Junioři: 1. Marian Kšenzulák - DHZ Babín, 2. Michal Parolek - SDH Litenčice, 3. Jan Galatík - SDH Kostelany. Master (s aktivním dýchacím přístrojem): 1. Lubomír Jedlička - SDH Uničov, 2. Michal Janováč - SDH Salaš, 3. Ondřej Fabián - SDH Petřvald.

Krásné podzimní počasí s neméně pěknou přírodou kulisou přivítalo závodníky našeho letošního posledního TFA, které neslo jméno po místě konání a poslední překážce - rozhledně Súkenická. Tato 131 schodů vysoká dominanta místních kopců byla sedmou překážkou na trati nejmenšího z tří TFA závodů. Kromě zmiňovaného výstupu do posledního podlaží rozhledny závodníci zdolali dalších 6 překážek, které tomuto předcházely. Začínalo se 20 opakováními schodu se zátěží, následovala prošlapávací sada pneumatik na zemi, překlopení nákladní pneu 4x, hammerbox 60x, roztažení 40 m hadic a smotání 20 m hadic. Po tomto přízemním okruhu následovaly schody do rozhledny. K vidění byly vynikající výkony celkem ve 3 kategoriích: muži, ženy a master. Časy závodníků se pohybovaly kolem 4 - 5 minut, nejlepší pak stlačili tuto hranici výrazně pod 4 minuty. Průměrně zvládl závodník schody do rozhledny okolo minuty, což ve výsledku znamená asi 2 schody za sekundu s cca 15 kilovou výstrojí.

Náš nejtěžší závod si přijelo vyzkoušet 32 závodníků, někteří dokonce odjeli všechny 3 karlovské TFA, což nás velmi těší. Konečně pořadí vypadalo takto. Muži: 1. Michal Blažek - SDH Staré Hamry, 2. Martin Koliba - SDH Metylovice, 3. Martin Andryšek - SDH Loučka. Ženy: 1. Vladislava Kalná - SDH Jarcová, 2. **Eva Vojvodíková - SDH Velké Karlovice-Tišňavy**, 3. Marie Filáková - SDH Lačnov. Master: 1. Michal Janováč - SDH Salaš, 2. Radek Fojtásek - SDH Vigantice, 3. Zdeněk Hubáček - SDH Uničov.

Sezona hasičských soutěží ještě není u konce. Snad ale nebude příliš ukvapené, už teď ji zhodnotit jako povedenou, ať z pohledu pořadatelů nebo závodníků. Hasičům reprezentujícím Velké Karlovice na závodech TFA patří dík za jejich výkony. Pořadatelům, se kterými jsme letos zvládli 3 zajímavé soutěže, děkuji za jejich energii a čas. A v neposlední řadě chci poděkovat lidem, kteří nám pomáhají tyto aktivity realizovat. Obci Velké Karlovice, sponzorům a partnerům jednotlivých závodů, hasičským kamarádům a motivátorům za užitečné rady a výbornou atmosféru po celý rok.

Lukáš Vojvodík - SDH Velké Karlovice-Tišňavy

Hasičský výlet v Podtátém

I v letošním roce uspořádal Sbor dobrovolných hasičů z Podtátého v neděli 3. července Hasičský výlet pod širým nebem. Po důkladných přípravách celého výletišť a nachystání všech podstatných ingrediencí pro zdárný průběh akce jsme v neděli dopoledne s napětím sledovali oblohu, neboť počasí s námi opět laškovalo a tvářilo se, že i když takřka měsíc nepršelo, tak zrovna v tento den udělá výjimku. Naštěstí se odpoledne vyčáslilo a na Podtátském výletišti pod starou školou se jako již tradičně sešli nejen obyvatelé Karlovic, ale i spousta turistů a návštěvníků, aby se pobavili u dobré zábavy a muziky.

Návštěvníci se mohli těšit na guláš, bramborové placky, vychlazené pivo a zvláště pak na poctivé vdolky, které členky našeho hasičského sboru samy pečou z domácích surovin. Zpestřením odpoledne byla i prohlídka naší hasičské „vétřiesky“ a závodní „vétřiesky“ Ogarů z Podtátého, což se zájmem přivítaly hlavně menší děti, které se od nich nemohly odtrhnout. Tombola, která je již tradičně nedílnou součástí večera, obsahovala jak tradiční ceny, tak zajímavá překvapení. Nejtoužebnější z výher byl živý králíček, dřevěné hrábě nebo pytel ovsa. Pro Karlovjany samé užitečné věci. O dobrou náladu se postarala kapela Helena a její tygři.

Letošní hasičský výlet byl ojedinělý v tom, že veškerý zisk z této akce byl věnován Jakubovi Horákovi, členovi našeho hasičského sboru a také našemu kamarádovi, který je po těžké autonehodě. Rozhodli jsme se jej podpořit a přispět mu na motomed, který pomáhá rozcvičit končetiny. Jsme proto moc rádi za to, že lidem tato akce nebyla lhostejná, v hojném počtu přišli a finančně každý podle svých možností podpořil dobrou věc. Ještě jednou Vám, kteří jste přišli a přispěli, děkujeme. Kubovi pak přejeme hodně sil do další léčby.

Jitka Petřeková

Poděkování

Rádi bychom poděkovali jménem svého syna Jakuba Horáka za peněžní podporu Sboru dobrovolných hasičů z Podtátého, kteří mu darovali letošní výtěžek z Hasičského výletu. Dále všem kamarádům, spolupracovníkům a známým, kteří Kubovi věnovali svůj výdělek z karlovské pouti. Poděkování patří také Resortu Valachy za jejich příspěvek z akce Týden kultury na Valašsku. A hlavně všem lidem, kteří se těchto akcí zúčastnili. Přispěli tak na pomůcky a jeho další léčbu.

Alena a Zdeněk Horákoví

Biatlon - letní příprava, aneb až se zima zeptá...

Po jarním odpočinku nám opět začalo léto a s ním neodmyslitelná „suchá“ příprava. Ze začátku je založena hlavně na objemu, což znamená velice dlouhé tréninky a o to delší regenerace, převažuje hlavně horské kolo, běh a střelba, všechno doplňují kolečkové lyže, které začínají dominovat o něco později.

Co vlastně znamená dlouhý trénink? Tak například dvě a půl hodiny běhu, přes tři hodiny na kole a kolem dvou hodin na lyžích, po takto dlouhém tréninku je velice důležitá regenerace v podobě strečinku, plavání, ledové koupele nebo sauny či masáže.

Účastnili jsme se taky několika zastávek série Silvini Skiroll Classics, kde první závod měl cíl právě ve Velkých Karlovicích, start byl na Vsetíně a trasa vedla po cyklostezce Bečva. V cíli bylo živo, protože Karlovjané vytvořili ve finiši jedinečnou atmosféru a někteří závodníci z české špičky se nechali slyšet, že Karlovská organizace, atmosféra a pohostinnost se dá srovnat s celosvětovými závody v Rakousku, Norsku či Německu.

První soustředění jsme měli na penzionu Bačkárka, který se nachází asi sto metrů za slovenskou hranicí na Kasárnách. Oblíbeným druhem tréninku se zde stává výjezd, a jelikož je tu u nás hodně možností (kopců), tak často měníme trasu, nejpoblábnější je však osmi-kilometrový výjezd z makovské části Kopanice na Kasárna - Butorky, kde vede krásná asfaltka. Zde jsme setrvali deset dnů a trénink byl víc než vydatný, a tak jsme byli všichni dost unavení, bylo o nás ale dobře postaráno po všech stránkách a tak bylo první soustředko za námi.

V srpnu už jsme pomalu víc na lyžích než na nohách a trénink pomalu přechází do rychlosti a závodního tempa, to znamená, že je trénink daleko kratší, avšak intenzivnější.

A je tady druhý zářijový víkend a vrchol letní sezony, mistrovství ČR v biatlonu na kolečkových lyžích, které se konalo v Letohradě. Jakub Štvrtecký jako nováček v juniorské kategorii a člen juniorské reprezentace se umístil ve sprintu na třetím místě, kde ho předjel o pouhou desetinu vteřiny Ukrajinec Dudchenko a mistrem ČR se stal Kubův kolega Milan Žemlička. Ve stíhačce se Kubovi nedařilo na stojkách, i tak do cíle přijel na krásném šestém místě.

V kategorii staršího dorostu se ve sprintu umístil Jiří Ondřejka na jedenáctém místě, když třikrát chyboval na střelnici, já s pěti chybami dojel až na místě devatenáctém. Stíhací závod, který obsahuje čtyři střelecké položky, první dvě vleže, následující dvě pak vstoje a startuje se na základě umístění ve sprintu s pevnými časovými intervaly, byl pro nás dva výsledkem podobný. Jura s osmi chybami z dvaceti možných dorazil do cíle na čtrnáctém místě, já s šesti ranami mimo terč dojel na místě šestnáctém.

Mladší dorost, kategorie kde Velké Karlovice reprezentoval Martin Hájek a odchovanec našeho klubu Robert Valíček. Oba si na svých prvních velkých závodech vedli skvěle. Ve sprintu byl Martin osmý a Robert šestý, stíhačkou si polepšil Martin, když do cíle přivezl šesté místo a skončil tak na pódiu. Robert skončil na sedmém místě.

Do zimy máme před sebou ještě spoustu práce, ale už se všichni těšíme na snůh.

Jakub Janík, SKB Velké Karlovice

Hokej

Na konci srpna začal nový ročník Amatérské hokejové ligy ve Valašském Meziříčí. Po loňském, ne příliš vydařeném ročníku, jsme přes prázdniny posílili o několik nových hráčů, od kterých si slibujeme, že pomohou v rozhodujících chvílích. Kapitánem a lídrem klubu zůstává Josef Mikula, kterého všichni znají i jako kapitána karlovského fotbalového klubu. Letošní ročník je ve znamení menšího počtu týmů. V lize zůstalo „jen“ šest týmů a to přináší nový systém rozlosování zápasů.

Hraje se tříkolově. Po odehrání základní části se týmy rozdělí na dvě skupiny. V první skupině bude podle umístění v základní části a to následovně 1,4,6 a druhá 2,3,5 body a skóre se anulují. Odehrají se dvě kola každý s každým a první dva ze skupiny postupují do semifinále, kde se utkají týmy následovně. Vítěz první skupiny s druhým z druhé skupiny a naopak. Vítěz pak postupuje do finále, poražený hraje o třetí místo. Semifinále se hraje na dva vítězné zápasy, finále a o třetí místo na tři vítězné zápasy, s tím, že při nerozhodném výsledku v pátém utkání se bude hrát tak dlouho, dokud nepadne gól.

Hlavním sponzorem je opět obec Velké Karlovice, které tímto chceme poděkovat. Stejně tak bychom chtěli poděkovat i ostatním sponzorům, bez kterých bychom nemohli hrát a reprezentovat naši obec. Pokud byste chtěli vědět více, pak nás sledujte na Facebookové stránce HC Velké Karlovice, kde se dozvíte nejaktuálnější výsledky a uvidíte fotografie ze zápasů i zákulisí týmu.

(<http://www.valmezliga.estranky.cz/clanky/informace.html> 14.9.16)
Cigánik

Martin

Fotbalová sezóna je v plném proudu

Počasí nám nahrává a tak se pojdme společně podívat, jakže na tom Karlovjané zatím jsou. V žákovských kategoriích si vedeme poměrně úspěšně, mladší příprava pod vedením Štěpána Králíka a Vítěz Surého má abnormálně "nabito", co se počtu mladých fotbalistů týče. Práce s nimi je sice z pohledu trenérů hodně složitá, ale z pohledu nás diváků je to radost. Jsou hraví, milí, zkrátka krásní. Starší přípravu jsme přemístili do Nového Hrozenkova. Pomohla nám k tomu nová směrnice FAČR, kdy v mládežnických kategoriích mohou se dva kluby spojit a vytvořit společně tzv. "sdružený" klub. Hráči jsou stále v evidenci mateřských jednot, ale v soutěži vystupují společně jako jeden tým. Sdružené mužstvo nastupuje i v kategoriích mladších a starších žáků, dorostu. Kvalifikovaní trenéři Jarda Heger, Vláďa Koňářik, Míra Kovář, Jura "Gejza" Gajdoš, Pavel Mikula ml. a Aleš Jurajda jsou dobrými rádci v těchto věkových kategoriích, kdy předávají své bohaté zkušenosti mladým, kteří si formou tohoto herního fenoménu, jakým fotbal je, budují své charakterové vlastnosti.

Sdružené družstvo - proč a s jakým cílem?

Po novelizaci přestupního řádu, kdy v amatérském fotbale přestalo platit tzv. "hostování" vznikl u spousty klubů problém, jak naplnit soupisku potřebným počtem hráčů. Možnost sdruženého družstva tak spojil dva kluby s tímto problémem a vznikl jeden, personálně silný a konkurence schopný. Dle mého názoru to byl v našem případě, tedy spojení s Novým Hrozenkovem "sňatek z rozumu". Mladí teď mohou nastupovat v kvalitním týmu a ve kvalitních soutěžích, jakými krajské soutěže dozajista jsou. Zde je nutno poděkovat za velice vstřícný postoj panu předsedovi Sokola Nový Hrozenkov Pavlu Jochcovi, který byl důležitou postavou ve vyjednávání podmínek.

Mužská kategorie má hlavně v okresním přeboru rok nula, co se stavby mužstva týká. Odešli starší hráči (Šimák, M. Gášek, L. Orság) a nepravidelné starty mladíků Petra Hrušky, Pavla Batly a Dominika Drozda dávají tušit, že se rodí zcela nový tým. Trojice trenérů Adam Králík st., Adam Králík ml. a Luboš Škrobák se pustila do práce s vervou. Zatím doma jsou neporazitelní, nicméně body ze zápasů venku chybí.

A - mužstvo prožívá hodně těžké časy. Momentálně v kádru chybí dlouhodobě zraněný Kučera, na marodce je i Zeř, Vašut s Hegrem jsou pracovně mimo území ČR a zřejmě kariéru ukončil Štuler. Opačně se vrátil dlouhodobě zraněný Martin Pavelka, takže trenér Petr Ondřejka se svým asistentem Ivo Davídkem mají plnou hlavu toho, jak na jednotlivá utkání postavit adekvátní mužstvo. Do kádru byl zapracován nadějný ještě loňský dorostenec Jakub Podešva a ze Slovenska jsme přivedli Lukáše Hajka. Zde je situace momentálně hodně složitá, ale naši předností byla a i nadále musí být v prvé řadě bojovnost a kolektivní pojetí, jinak lze těžko o uhájení divizní soutěže hovořit.

Jaroslav Valián

Ročník XIV, číslo 56. Ev. číslo periodického tisku: MK ČR E 21757. Periodický tisk územního samosprávného celku. Četnost vydání: čtvrtletně. Tisk Grafia Nova Zašová. Uzávěrka příštího čísla je 9. 12. 2016. Upozorňujeme čtenáře, že anonymní příspěvky neuveřejňujeme.

Děkujeme všem přispěvatelům za jejich články a těšíme se na další spolupráci.
. Redakční rada J. Ryplová, D. Detriková, J. Ryp